

Adoptie is heel lucratief

Categorie : Jaargang 2007

Gepubliceerd door [Administrator2](#) op 26/05/2007

Trouw - Podium (opinie) - Hilbrand W.S. Westra - 26 mei 2007.

Misstanden bij adoptie zijn al lang bekend. Maar klokkenluiders snoert men de mond. De adoptiemythe moet in stand blijven.

Iedereen begrijpt dat het onderwerp kinderhandel in het kader van adoptie gevoelig ligt. Het onderwerp stond dit jaar al eerder in de belangstelling. Na China is nu India aan de beurt. Eén van de honderd adoptielanden waarmee Nederland al een lange tijd een innige adoptierelatie heeft.

Het aanbod van voor adoptie geschikte kinderen uit dit land slonk de afgelopen decennia. Maar wereldwijd werd het een zeer gewaardeerde leverancier van naar schatting meer dan 100.000 kinderen en die hadden een marktwaarde van tenminste tien miljard euro.

De meesten van hen hebben waarschijnlijk geen redelijk ingevuld adoptiedossier. Kindertehuizen verstrekken zonder blikken of blozen verzonnen gegevens en incomplete achtergrondinformatie. De juiste gegevens verdonkeremanen zij. Ondanks dat er altijd wel vermoedens bestonden dat dossiers voor een deel onjuist zijn, is dit geen ongewone situatie in de adoptiewereld.

Bemiddelingsorganisaties als Meiling gaan ervan uit dat het wel goed zit met hun contactpersonen.

Wanneer adoptieschandalen aan het licht komen is bij bemiddelingsinstanties het telefoon- en emailverkeer gewoonlijk zeer intensief. Je zou kunnen aanvoeren, dat men gerustgesteld wil worden. Iets wat menselijkerwijs begrijpelijk is. Net zoals het menselijkerwijs te bedenken zou moeten zijn dat bij een overvraag naar kinderen die geschikt zijn voor adoptie – in Nederland alleen al viermaal zo veel als de vraag – kinderhandel geen raar gegeven zou moeten zijn.

Eerdere gevallen van kinderhandel bij adoptie kennen we uit landen als Vietnam, Indonesië, Brazilië, Cambodja, Argentinië, Sri Lanka, Roemenië, Rusland en Polen. Het is dan ook verwonderlijk waarom nu plotseling, op basis van enkele gevallen uit India, de commotie zo groot is. Een verklaring hiervoor is dat steeds meer volwassen geadopteerden de sociaal-economische achtergronden en de verbindingen van adoptie met internationale handel aan de kaak stellen.

Ook in het geval van deze adoptiekwestie was het een geadopteerde uit India, Arun Dohle, die misstanden van adopties en de kindertehuizen in India onderzocht. Je zou verwachten dat dit toegejuicht zou worden. Maar niets is minder waar. Eerder werd de uit Korea geadopteerde Tobias Hübinette uit Zweden in academische kringen verbannen wegens zijn kritische uitspraken waarin hij adoptie als een vorm van neo-kolonialisme beschouwde. De sociaal cultureel antropoloog was afgelopen jaar alleen nog in de Verenigde Staten welkom.

Daarna volgde Susanne Brink, ook uit Zweden. Zij reisde na vele onverschrokken uitingen van adoptieouders en geadopteerden af naar de Verenigde Staten. Ook in Nederland doen dergelijke situaties zich voor. Zo werd United Adoptees International door zowel adoptieouders als onwetende geadopteerden fel aangeklaagd na kritische uitspraken in de media over de keerzijde van adoptie.

Dat ondervond ook de schrijfster van het boek Romania, for export only, Roelie Post, die voor de Europese Commissie de hervorming van de Roemeense kinderbescherming begeleidde. Zij ontdekte dat er bij adoptie sprake was van kinderhandel en ondervond zoveel weerstand tijdens haar werk dat ze haar functie moest opgeven. Het is een moedige maar vaak in het nauw gedreven minderheid die de problemen durft aan te kaarten. Met particulieren en organisaties die fel van zich af bijten kijken veel (potentiële) klokkenluiders wel uit om over de harde feiten van internationale adoptie een uitspraak te doen.

Het is schrijnend dat (aspirant) adoptieouders, ervan uitgaan dat ze niet meer hoeven na te denken over de risico's die kleven aan de massale adoptievraag. Een boeiende vraag is waarom de westerse wereld bij dit onderwerp zich als slachtoffer gedraagt en niet als dader. Het lijkt erop dat de klassieke adoptiemythe van het verlangende blanke echtpaar naar een buitenlands adoptiekind blijft voortbestaan, ondanks de reële feiten die tegenwoordig bekend zijn over internationale adoptie.

Moet adoptie dan verboden worden? Nee. Als het al zou kunnen, zou dit waarschijnlijk ten koste gaan van kinderen die werkelijk geholpen zouden worden door adoptie. Maar je kunt je afvragen of het massaal klakkeloos adopteren van zeer gewilde buitenlandse kinderen uitwassen zoals kinderhandel en illegale adopties niet in de hand werkt. De naïeve hoop is dat aspirant adoptieouders hopelijk op een dag wakker worden en zich gaan afvragen waarom ze nou werkelijk een kind willen adopteren.

Was dat nou werkelijk in het belang van het kind? Het kind wordt niets gevraagd net zo min als de volwassen geadopteerde. Ook zij worden merendeels nog steeds geïnfantiliseerd. Een erfenis die bij de adoptiemythe hoort.

Bron: [Trouw \(Podium-opinie\)](#)